

З А Я К

Нане Стоичко със съпругата си е спрял колата на сред улицата и продава дренки. Янко Шутия, без яка, по чехли, с метнато на гърба кожено палто, се е хванал за ритлата и наднича в колата. Рано е, хората току-що са тръгнали на работа. Па и студеничко е, та стрина Стоичковица се гуши в кожухчето си и току пъха ръце в пазухата си.

— Как е по вас, нане Стоичко? — пита Шутия.

— Все харно — от сиромашия нищо повече няма.

— Лов имате ли, имате ли?

— Па има, намира се.

— Зайци?

— И зайци има От оня ден се щураха татъка ловци, ама не знам, удариха ли.

— Няма, нане Стоичко, няма. И аз се щурах и други се щураха, ама няма.

— А бе оно има, ама сака да го намери човек.

— Знаеш ли ти, че съм обиколил цялата околност, откак се е открил ловът, Заяк не съм видял. По всяка трънка съм заничал, всяка нива съм претаршувал — няма, та няма!